

de forslag, der foreligger, og de foreligger faktisk heller ikke i konkret tekst, men der ligger nogle ideer, og vi vil gerne være med til at diskutere dem. Vi synes ikke, vi skal lukke debatten under henvisning til, at der måske er noget farligt inden i æsken.

Regeringen skriver i sin redegørelse, at den er tilfreds med tempoet på regeringskonferencen. Set udefra kan det godt forekomme som en meget nøjsom betragtning. Der ligger endnu ikke konkrete tekstforslag på regeringsmedlemmernes borde, som de skal tage stilling til. Vi har ikke her i Folketinget konkrete tekstforslag, men de, der kender til den slags konferencers eget liv, ved, at sådan noget først kommer på et senere tidspunkt, og de emner, man starter med, er dem, der skal berede vejen og gøde jorden for de senere tunge forslag, som f.eks. skal handle om udvidelsen.

Jeg respekterer, at de politiske augurer kan sige, at her venter vi på, at der sker noget på den og den dato på det og det tidspunkt, for så kommer de rigtige forslag på bordet. Men det kan godt være svært for os, der er engagerede i den europapolitiske debat, at holde gejsten oppe på alle møderne rundt omkring i landet, for de forslag, der skal forberede udvidelsen, de forslag, som skal ændre på stemmevægtene, på afstemningsreglerne og på reglerne om, hvornår vi kan bruge kvalificeret flertal, foreligger endnu ikke. Derfor har vi endnu til gode at komme i disse meget alvorlige diskussioner. Men hvis regeringen er tilfreds med tempoet, kan vi andre jo kun sige, at så håber vi da også, at den har noget at have den tilfredshed i, og vi venter også med sindsro på, at resten af konferencen skrider videre.

Til et debatmøde, jeg var til i aftes, blev jeg præsenteret for den sædvanlige melodi: Vi får aldrig noget at vide, I gemmer debatten bag de lukkede døre, og til sidst bliver vi præsenteret for et forslag, som vi kun kan sige ja eller nej til, det går på samme måde som sidste gang.

Jeg vil gerne ved denne lejlighed sige: Vi griber denne regeringskonference anderledes an, end vi gjorde sidste gang. Vi lærte noget af den afstemning i 1992, hvor den danske befolkning stemte nej. Vi vedtog, at vi skulle have hyppige og grundige debatter her i Folketingssalen. Vi vedtog, at regeringen skulle orientere både os, Europaudvalget og befolkningen med hyppige intervaller, med jævne mellemrum, grundigt, uforbeholdent og ærligt, og det synes jeg faktisk er sket. Jeg synes, det har været berigende at

have de debatter her i Folketingssalen. Der er ganske vist ikke mange tilhørere, der er ganske vist ikke mange i presselogen, men vi ved, at der sidder mange mennesker rundt omkring og følger med i, hvad vi siger, og alt, hvad der bliver sagt fra denne talerstol, er offentligt tilgængeligt.

Regeringens redegørelse er også offentligt tilgængelig. Den er måske ikke skrevet i det mest sprudlende, let tilgængelige sprog, men den er håndfast, den er oplysende, og jeg synes, den er meget ærlig. Der står også, at der er lande, der ikke synes om det og det og det, at der er lande, der tilslutter sig noget, og man kan ved at læse redegørelsen fra regeringen danne sig et godt øjebliksbillede af, hvad der faktisk foregår på den regeringskonference.

Jeg er ikke utilfreds med den redegørelse. Jeg synes faktisk, den er oplysende, og jeg vil anbefale regeringen at gøre noget ud af at publicere den og sørge for, at den kommer ud til en bredere kreds. Den er selvfølgelig offentligt tilgængelig som sagt, men selve udstyret er måske lidt pauvert.

Jeg har en enkelt sproglig kritik, og det skal ikke opfattes som almindelig surhed, men jeg vil blot gøre opmærksom på, at på side 2 står der i tredje afsnit »borgernære« spørgsmål. Det mener jeg er en uheldig oversættelse af det tyske udtryk »bürgernahe«. Jeg mener ikke, det er et ord, der er groet i den danske sproglige køkkenhave. Jeg synes, man skulle prøve at finde et andet udtryk. Det er sådan et, der måske kan være lidt utilfredshed med sproget, så folk spørger: Hvad er det nu for et mærkeligt udtrykt »bürgernahe«, I har overtaget fra tyskerne? Det være blot et godt råd til udenrigsministeren om lige at radere den slags små fejlskud ud.

Jeg vil sige, at vi af Europaudvalget bliver overordentlig godt orienteret om konferencens fremadskriden både formelt og uformelt og ved talrige notater, så jeg mener, det er forkert, hvis befolkningen får indtrykket af, at vi vil holde noget som helst skjult, at vi vil lægge låg på debatten, eller at vi på nogen måde vil forholde befolkningen deltagelse i debatten. Men den fornemmelse, man får, når man deltager både i møder rundt omkring i landet og i avisdebatter, er, at det næsten er som at starte en jumbojet med et håndsving. Det er meget svært at få debatten til at lette, og det er næsten kun, når der er uheldige parlamentarikere, som tilegner sig diæter, de ikke har ret til, eller når det drejer